

herved anlog man til ca. 35,000 Kr. Man kan derfor ikke sige, at det var nogen god Finansoperation for Staten at oprette Statstidende. Staten gav Afkald paa disse 35,000 Kr., men ikke nok dermed, men Statstidende har været drevet med Underskud i Aarens Løb. Dog skal jeg indrømme, at der var andre Hensyn at tage end Hensynet til Statskassen. Imidlertid mener jeg, at det Hensyn, man tog ved Oprettelsen af Statstidende, kunde være opfyldt paa en saadan Maade, at Statskassen ikke behøvede at være saa brøstholden som nu. De to Medlemmer af det daværende Regeringsparti, som foreslog Oprettelsen af Statstidende, vare de to Bladmænd afdøde Wilhelm Lassen og Redaktør Sigurd Berg. Ordføreren for Forslagsstillerne (Wilhelm Lassen) udtalte, at han mente at have noget Kendskab til, hvad et saadant Blad kunde have i Indtægter og Udgifter, og jeg erindrings, at han sagde, at man paa Grundlag af de Oplysninger, som man havde andre Steder fra, sammenholdt med de Erfaringer, han og hans Medforslagsstiller havde som Bladmænd, kunde gøre Regning paa en Annonceindtægt paa 40,000 Kr. om Aaret, og sagde Wilhelm Lassen, for denne Indtægt er der ikke det mindste i Vejen for at kunne drive Statstidende, afholde alle Udgifter og saa have Abonnementet som rent Overskud. Sagen kom i Udvalg, og dette Udvalg kom til det Resultat, at man vilde kunne faa en Annonceindtægt paa 43,000 Kr. om Aaret, og man var paa det rene med, at for dette Beløb kunde man drive Bladet og endog faa Overskud og saa endda have hele Abonnementet som rent Overskud. Nu se vi af det sidst aflagte Statsregnskab, at man har været oppe paa en Indtægt af det dobbelte, ca. 77,000 Kr., og endda haft Underskud, ganske vist ikke stort, men ca. 1,000 Kr. Det er altsaa ikke det, Forslagsstillerne og Udvalget havde ventet. Hvori kan det nu ligge? Jeg er ikke ganske sikker paa, at den ærede sidste Taler (Stauning) har Ret i, at Grunden er, at Udgivelsen og Redaktionen af Statstidende koste ca. 8,000 Kr. om Aaret. Det er i Virkeligheden ingen stor Post. Udgiveren eller Redaktøren, hvad han nu kaldes — han staar jo som ansvarshavende overfor Presseloven — faar 2,400 Kr. om Aaret. Det er ingen overdaadig Løn; Bogholderen faar 1,900 Kr., to Assistentter faar 1,000 Kr. hver, det er ogsaa en nogenlunde rimelig Lønning. Men saa kommer der en Lønning, jeg ikke forstaar: Ministeriets tilsynshavende. Jeg har ikke kunnet finde noget Sted, hvormed hans Tilstedeværelse paa Statstidendes Kontor er motiveret. Hvad skal han der? Statstidende er jo ikke noget Vittighedsblad, som Wilhelm Lassen i sin Tid sagde. Den skal ikke indeholde Artikler af den Art, at Ministeriet behøver en tilsynshavende for at se efter, om Artiklerne gaa imod det vedkommende Ministeriums Politik. Man behøver ingen tilsynshavende til at censurere, hvad der kommer i den Avis. Jeg begriber ikke, at den tilsynshavende har andet at bestille end at hæve sine 100 Kr. i Honorar om Maaned. Han forekommer mig at være en absolut Luksusgenstand, som selvfølgelig burde afskaffes. Men det er ogsaa det eneste, jeg har at sige med Hensyn til Lønningerne.

Derimod er der ganske vist et andet Punkt, jeg kunde have Lyst til at omtale, hvad Udgifterne angaar, nemlig Udgifterne til Trykning. Det forekommer mig, at de Trykningsomkostninger, der ere forbundne med Statstidendes Udgivelse, ere saa store, at de absolut maatte kunne indskrænkes meget betydeligt. Jeg kender ikke den Kontrakt, der er indgaaet mellem vedkommende Bogtrykker og Ministeriet om Statstidendes Trykning, men disse Trykningsomkostninger ere efterhaanden løbne stærkt op. De ere for 1910—11 oppe paa ca. 60,000 Kr. Det er ganske meningsløst, og derfor er det ogsaa rimeligt, at Statstidende giver Underskud. Lad os tænke os et ganske almindeligt Dagblad med et Indtægtsbudget paa 80,000 Kr. Hvis et saadant Blad ikke kunde betale sig, vilde Folk blive forbavsedede. Man kunde ganske vist sige: Ja, det er et Dagblad, som holder dyre Medarbejdere, der bliver skrevet udmærkede Artikler i dette Blad, og de Artikler maa betales i dyre Domme. Derfor bliver Redaktionen dyr. Men der er jo ingen Artikler i Statstidende. Der optages ingen Telegrammer, man har ingen Natledning, som det kaldes, med Statstelegrafen og Statstelefonen. Man faar ingen Meddelelser fra Ritzaus Bureau eller Meddelelser fra Udlandet; i Stedet for at betale Penge for det Stof, som kommer i Statstidende, faar man Penge for hver Linie, der kommer deri. Jeg ved nok, at der er nogle Ting, som optages gratis, men man giver i alt Fald ikke en Øre ud til Medarbejdere for at tilvejebringe Stoffet. Men naar Forholdet er dette, er der ingen Mening i, at Statstidende bliver dreven paa denne Maade. Der er ingen Tvivl om, at Statstidende, naar man vilde etablere en blot nogenlunde fornuftig — jeg siger: blot nogenlunde fornuftig — Drift, kunde bære sig med de Indtægter, den har. Derfor vilde det rigtige være i Stedet for at forhøje An-